

2. kapitola

Cizinec

„Mužská slova od tak malé holčičky...“ podivil se hlas „Mhluboký a rázný jako Danjův čím dál hlasitější štěkot. „Jak se jmenuješ?“

Mila si vyhrnula šálu, aby si zakryla rty, a při vystrašeném polknutí pocítila pachut' spojenou s hrozivým zvířecím oděrem, trpkým jako shnilé listí. Stál před ní kuň, hranatý a veliký jako stodola, zdálo se jí. Na jeho hřbetě seděl muž ovinutý tolika kožešinami, že vypadal ještě větší než kuň. U pasu se mu leskla dřevorubecká sekera, podobná otcově, a nad tmným strništěm se blýskaly divoké zlaté oči.

Za ním byl tucet malých siluet na ponících, na sobě pláště s kápěmi, v rukou pochodně. Mila si všimla, že jedna z nich třímá vyšívaný prapor s obrazem medvěda pod stromem, u jehož kořenů se ve světle loučí třpytily zlaté stehy.

Ze všech stoupala teplá pára, poníci frkali a podupávali, protože se báli psů vrhajících se na branku. Muž zvedl ruku, načež obě zvířata ztichla a zhroutila se na zem jako plachty v bezvětří.

„Ne!“ Mila vyškubla nohy z místa, kde jí málem přimrzly ke sněhu. „Dušičko! Dan—“

Ale psi jen tiše leželi, čenichy opřené o přední tlapy, obočí zvednutá nad vykulenýma očima. I stromy za nimi jako by ustrnuly.

Mila se obezřetně otočila zpět ke shromážděné družině. Očima si změřila druhého nejbližšího jezdce. Bradu měl holou, čímž se řadil mezi chlapce v Oskarově věku. Že by to byl mužův syn? Pohlédla na další a další obličej. Všechno to byli chlapi, některým mohlo být jen o rok víc než jí. Tolik synů přece mít nemohl, nebo ano?

Hlas jí uvízl v hrdle a třepotal se jako polapený ptáček. Muž přehodil obrovskou nohu přes koňský hřbet a dopadl do sněhu. I když to nebyla tak úplně pravda...

Mila mu zírala na nohy. Měl na nich černé kožené boty – pěkné, neošoupané, nenesly známky náročného putování – ale to ji zas až tak nezaujalo.

Ten muž totiž nedopadl do sněhu – ale na něj! Nepropadl se měkkým popraškem, přestože jí do bot zapadal i seshora a poníci jeho společníků byli zaboření téměř po kolena.

Mila s námahou zvedla hlavu a uviděla, že těma divokýma očima hledí přímo na ni. Když znovu sklopila zrak, byl ve sněhu nad kotníky. Boty měl navíc u lýtek ovázané zlatou šňůrou, připomínající kořeny stromu na praporu.

Mila zamrkala a mužův úsměv odhalil šedé zuby podobné